

EVELIN

CABÁNIKOVÁ

UVÄZNEŇÁ

Epitovky

Qvitouky

Evelin
Cabániková

ISBN 978-80-89950-13-3

Epitovky

U

väznená

Epitovky

EVELIN CABÁNIKOVÁ

” Všetko má
svoj zmysel. “

P

rológ

Nikdy by ste nikoho nemali súdiť na prvý pohľad.
Na prvý dojem. Podľa výzoru či vystupovania.
Lebo každý človek niečo skrýva.
Každý jeden.
Niektor horšie veci, niektor len malinké prehrešky.
Ale skrýva. Tají.
Ja tiež.

Hoci by to ani jeden z vás na mňa nepovedal.

Pozriete sa na mňa dnes a vidíte priemerne vyzerajúcu tridsaťročnú babu s úsmevom na tvári, zelenými očami, polodlhými tmavými vlasmi zopnutými do drdola.

Štýlovo oblečenú, zladenú, s jemným mejkapom.

Čo si však ani jeden z vás nevšimne, sú všetky tie jazvy.

Mnoho jaziev.

Na duši.

Jazvy, ktoré sú vryté tak veľmi hlboko, že žiadny čas ich nedokáže zahojiť.

Hoci už prešli roky a niekoľko desiatok ich ešte prejde, to je viac než isté, na moje jazvy to nemá žiadny efekt.

Hej, môžem to v sebe potlačiť, zamknúť a nemyslieť na ne, respektíve snažiť sa nemyslieť, lenže nejde to.

Sú ako démoni, mätajú, vracajú sa do snov, vynárajú sa počas bieleho dňa, napádajú ma a pripomínajú mi všetko to, čo sme zhrnuli do nasledujúcich stránok.

Keby písmenká vedeli rozprávať, tieto naše by priam vrieskali.

Vrieskali by všetku tú hrôzu, zdesenie, vrieskali by po mne, že aká som len bola hlúpa, naivná a slabá.

Hrdinka a predsa nula.

Nikto.

Bezvýznamný človek, len ďalšia v poradí.

Pre nich.

Pre tých, ktorí ma po celý ten čas držali v hrsti, mali presne naplánovaný každý môj krok, rozhodli za mňa, spečatili môj osud.

Hej, možno si poviete, však bola dospelá, svojprávna, čo to hádže na iných? Mohla povedať NIE!

Máte pravdu, mohla som.

Mala som!

Lenže keď máte čerstvo pred dvadsiatkou, život vysokoškolačky na dosah ruky, máte frajera, ktorého aj vaši prijali do rodiny, lebo je fakt super chalan a vy s ním máte fakt super vzťah, máte vlastne všetko, čo si vo svojom veku môžete priať.

Máte všetko a pokojne si žijete v malom meste, presne v takom, kde každý každého pozná a kde vás skôr či neskôr všetko dobehne.

Všetko.

Naozaj úplne všetko.

Aj tie otrasné, hnusné sivé tiene minulosti, pred ktorými ste sa snažili utekať, čo vám sily a nohy stačili.

Teraz to už viem, život sám ma naučil, hoci ma musel nemilosrdne preplieskať, že čo si navaríte, si musíte aj zjesť.

Vyžrať do posledného zrnka, do dna.

A čo z toho, že na tom dne je to všetko svinstvo pripálené, horké, nechutné. Nikto sa vás nepýta, či máte chuť.

Ste si navarili, tak si pekne papajte.

Bez odvrávania.

A ak nechcete jesť, okej, ostanete o hlade.

Žiadny výber, žiadne ďalšie chody.

Bud' – alebo.

Presne ako v ženskej väznici s maximálnym stupňom stráženia v srbskom mestečku Požarevac.

Hej, o tom bude táto kniha.

Žiadny sladký román plný lásky a bubliniek, nie.

Tvrdá, krutá, hnusná, špinavá realita o živote mladej naivnej hlúpej baby, ktorá mala všetko a pre sériu zlých rozhodnutí prišla o ešte viac.

O hrdosť, ženskosť, najkrajšie roky života, o priateľov, o sľubne našliapnutú kariéru trénerky bojových umení, o skvelý džob, o seba samu.

Volám sa Natália a toto je môj príbeh.

1. kapitola

Odkedy sa pamätám, vždy som bola živé decko. Všade som musela byť, všetko vedieť, všetko vidieť, všetko vyskúšať. Nestačilo, čo mi ostatní hovorili, opisovali, vysvetľovali. Vlastná skúsenosť je predsa na nezaplatenie. A občas sa za ňu platí naozaj draho a tvrdo.

To som však v čase, keď som s pikom začínala, nevedela. Ani som len netušila, akú cenu budem musieť za celé toto dobrodružstvo zaplatiť.

A keby som to aj bola vtedy vedela, bolo by mi to srdečne a absolútne jedno.

Ako všetko v tom čase.

Ale to predbieham, vezmeme to pekne po poriadku, aby ste pochopili všetky súvislosti, aby som ja sama pochopila, že prečo.

Vrátim sa v spomienkach do času, keď som mala trinásť, maximálne štrnásť rokov.

Svet gombička, naši ma púšťali von len do zotmenia, len na náš dvor, nie inam, museli ma mať pod dohľadom, aj keď len spoza záclony.

Niekedy vtedy, tam na lavičke na našom dvore, sa sformovala tá prvá zlá partia okolo mňa.

Vlastne, ona tam už bola.

Dlho.

Často som ich sledovala z okna detskej izby, ako drzo sedia na operadle lavičky, hlasno sa смеjú a bavia, podávajú si plastovú fľašu s lacným vínom a je im fajn.

Oni, chalani z nášho dvora a baby zo susedného. Všetci starší odo mňa o minimálne päť rokov.

Dospeláci.

Velkáči.

Raz som si trúfla a zatúlala sa k nim. Stavila som na istotu, poznala som jedného z nich, bol to sused Vlado, z vedľajšieho vchodu.

Vlado s večne mastnou ofinou, ktorá mu neustále padala cez jedno oko. Aj preto ustavične pohadzoval hlavou, čo mi išlo na ňom neskutočne na nervy.

Neviem už, aký deň to presne bol, či streda alebo nedeľa, neviem aký mesiac, vonku však bolo príjemne a oni znova sedeli na lavičke a hlasno sa na niečom bavili.

„Čaute,“ priblížila som sa k nim s rukami vo vreckách teplákov. To si napríklad pamätám celkom presne.

Paradox.

Všetci stíchli, otočili hlavy mojím smerom a pochybovačne na mňa pozreli.

Premerali si ma fakt dost' nepríjemnými pohľadmi, baby o čosi pohrdavejšími, chalani so záujmom, hoci pobaveným.

„Čau, Nata, čo chceš?“ hodil hlavou Vlado. „Si bola vysypať smeti a zabuchla si si vchodové dvere?“

Všetci vyprskli smiechom. Začínala som pochybovať, či vyliezť z tieňa detskej izby a prísť medzi nich bol naozaj dobrý nápad.

„Chcem sa baviť s vami,“ odpovedala som a hrdo vytrčila bradu, na ktorej sa mi už začínali ukazovať prvé vyrážky.

Smiech, ktorý sa ozýval dvorom, bol hurónsky, niektorým vyprskli slzy, tak veľmi sa rehotali.

„Tvoja malá suseda je celkom vtipná, Vladko,“ ozvala sa ako prvá Hana. Poznala som ju, mala okná

rovno oproti mojim, často som ju po večeroch, keď si nezatiahla žalúzie, so záujmom pozorovala.

Vlado znova hodil hlavou, ofina mu na moment odokryla oko, no hneď sa za ňou aj stratilo.

„Baviť s nami? A to si predstavuješ ako? Na to, čo robíme my, si ty ešte malá, Nata.“

Založila som si ruky na prsiach.

Bojovne.

Odhodlane.

Bola som rozhodnutá sa medzi nich dostať, lebo okrem kamošky Adely, s ktorou sme v škole sedeli v jednej lavici a ktorá o mne vedela všetko, som nemala nikoho.

A ja som veľmi chcela niekam patriť, mať svoju partiu, chodiť s nimi von a byť jednou z nich.

Lebo to vtedy tak bolo, že kto nebol v partii, bol podľa ostatných divný.

A Adela mi, pri všetkej kamarátskej láske, nestačila.

Dve sme boli na partiu málo.

Žiadalo si to niečo viac, väčšiu bandu, a títo boli pre mňa to pravé orechové.

„Na,“ strčila mi Hana pod nos otvorenú plastovú fľašu. „Napi sa, keď si taká hrdinka.“

Pozrela som na ostatných, súhlasne prikyvovali a čakali.

Naprázdno som prehltla. Nikdy dovtedy som alkohol nepila, naši nás tohto stránili, ako sa len dalo, a ja som nemala dovtedy potrebu experimentovať.

Teraz mi však bolo jasné, že ak chcem medzi nich patriť, musím si lognúť.

„Nepchaj jej to, je to ešte decko, čo nevidíš?“ od-tlačil jej ruku Vlado.

„Nechaj,“ bránila sa Hana, „nech si len dá, hereč-ka, uvidíme, čo v nej je. Na,“ znova ku mne natiahla ruku.

Keď som z nej brala tú plastovú fľašu so zvyška-mi červeného vína, cítila som, že moja ruka sa tra-sie.

„Nata, prestaň, nechcem mať problém s tvojimi fotrovcami,“ pristúpil Vlado bližšie ku mne a chcel mi fľašu vziať.

Rýchlo som si ju priložila k perám a neriešila som, že predtým bola priložená na perách ďalších šies-tich ľudí.

Upila som si poriadny dúšok a prehltla.

Bolo to hnusné, odporne trpké a kyslé. Zvraštila som tvár, tuho zažmúrila oči a počula som, ako sa všetci rehocú.

„Daj to sem, trúba jedna,“ Vlado mi fľašu vytrhol a sotil do mňa. „Bež domov, skôr než ti to stúpne do hlavy, a poriadne to zapi čajičkom.“

„Prečo jej to berieš? Len jej ešte daj, nech dievča zistí, čo je dobré,“ smiala sa Hana. „Nevidíš, ako jej to chutí? Že?“ drgla do mňa. „Ešte chceš, že hej? Vidím to na tebe. No tak, Vlado, vráť jej to, bude sranda.“

„Sranda? To decko má trinásť rokov...“

„Mám štrnásť a nie som decko,“ ozvala som sa.

„Óóó, štrnásť,“ zatiahol oproti stojaci chalan, ktorého som dovtedy nepoznala, nebol z nášho dvora.

Hana vytrhla Vladovi fľašu a vzala ma bokom od ostatných.

„Ak to dáš celé, si naša,“ strčila mi ju pod nos.

V tej fľaši boli minimálne štyri deci.

Štyri deci, to pre niekoho z vás nie je možno nič strašné, no pre mňa v tom čase, keďže to bolo moje prvé zoznámenie sa s alkoholom, to bolo nemožné.

Ale spravila som to, otočila som to celé do seba a bola som za to na seba nesmierne hrdá.

Spomínam si, že som sedela na lavičke medzi Hanou a nejakou blondínou, ktorá do mňa neustále štuchala a robila si srandu, že som opitá a krížia sa mi oči.

Necítila som sa vo svojej koži, bolo mi zle od žalúdka, no vydržala som.

Sedela som tam s nimi a počúvala ich nič nehovoriace rozhovory, bavili sa o nejakom piku či o čom, o tom ako si potiahnú, že kde má kto dobrý matroš a za koľko.

Dohadovali sa, kto poň pôjde a kde ho nechá.

Nechápala som nič z toho, ale neriešila som.

Mala som konečne svoju partiu, niekoho, kto ma vzal medzi seba, nechal ma ticho sedieť na lavičke za štyri deci odporného vína až do chvíle, kým sa v okne nezjavila hlava mojej mamy.

„Natálka, domov!“ ozvalo sa na celý dvor a všetci z mojej partie sa rozrehotali.

„Natálka, domov!“ napodobňovali moju mamu všetci dookola.

„Bežkaj, ide ti večerníček,“ podpichla ma Hana. Škaredo som na ňu zagánila a zoskočila som z lavičky.

„Ono sa to vie aj mračiť, pozri na to,“ reagovala posmešne.

Keď som prechádzala okolo Vlada, chytil ma za laket' a premeral si ma.

„Si okej?“ spýtal sa.

Prikývla som len a on ma pustil.

„Čau, Natálka,“ hlasy za mojím chrbtom sa mi zlievali jeden cez druhý, so sklonenou hlavou som kráčala k vchodu do našej bytovky a bola som akási hlúpo šťastná.

Hoci som vedela, že doma mi mama vypláchne žalúdok.

2. kapitola

Ono sa to potom zvrtilo strašne rýchlo.

Dotiahla som do našej partie aj Adelu, naučila som ju piť a fajčiť trávu.

Hej, marihuanu. Sušenú a zbalenú do ruličky, často nám kolovala do kruhu z ruky do ruky, poťahovali sme si z nej a bolo nám úplne frajersky.

Akosi som si nestíhala uvedomiť, ako mi čas a roky ubiehajú, ako sa nabaľuje deň za dňom.

Odrazu som bola stredoškolačka.

Dostala som sa na gympel, ktorým som preplávala s ľahkosťou. Neradila som sa medzi tých povestných kockáčov, bifľošov, čo vždy všetko vedia a ich ruka letí prvá do vzduchu, keď profesor položí otázku.

Nie.

Bola som priemer, taký ten sivý priemer, ktorý ledva zmaturoval.

Napriek tomu som sa na ten gympel odhodlala, hoci mi bolo jasné, že to budem mať viac než ťažké. No urobila som to, podala som si prihlášku.

Hlavne kvôli našim, lebo tí chceli mať zo mňa študovanú dcérenku.

Aby sa mohli pred celou rodinou hrdo vypínať, že ich Natálka skončila gymnázium s vyznamenaním ako najlepšia z ročníka.

Vtedy som sa tomu smiala a strašne ma to otravovalo, dnes sa im ospravedlňujem.

Teraz už viem, že mi nechceli zle a napriek všetkému im dnes môžem byť len a len vďačná, že vtedy nado mnou stáli a nútili ma do učenia a výsledkov.

S posledným zvonením a zabuchnutím školskej skrinky som však zo seba zhadzovala masku poslušnej a milej študentky miestneho gymnázia a za neďalekým rohom školy som spolu s chalanmi z našej partie veselo húlila trávu, rehotala sa a stavala si svoj svet.

Vzdušný.

Na vratkých nohách.

Adela chodila na inú školu v našom meste, netrávili sme už spolu tak veľa času.

Stratila sa mi.

Vedela som to, no bolo mi to jedno.

V kontakte sme boli, občas sme sa stretli a vymenili si pár viet, prípadne pár gramov trávy a znova sme si išli každá po svojom.

Osud však chcel, aby sa Adela stala mojím anjelom strážnym a aby bola prvou, ktorá mi bude kryť ríť pri prvom veľkom maléri.

A ten na seba nenechal dlho čakať.

Lebo moja mama mala a stále má skvelý zvyk, ktorý si ja aj napriek svojim rokom neviem osvojiť.

Skôr než šmarí akékoľvek oblečenie s vreckami do práčky, dôkladne ich prezrie.

Niekoľkokrát.

Lebo vie, že keď operie napríklad papierovú vreckovku, nie je to nič príjemné. Zvlášť, ak ju operie s čiernou várkou bielizne.

A tak sa stalo, že mi v bunde, ktorú som už dlhšie nemala na sebe, lebo bola z nejakého neznámeho dôvodu zasvinená od blata, našla balíček s trávou.

Nebolo jej veľa, na jednu cigu, takú menšiu.

Na tri – štyri šľuky.

Si pamätám, že sme s Adelou sedeli zavreté v mojej izbe a počúvali srdcervúce výlevy, ktoré do éteru rádia šíril Julo Viršík, podfarbené tou dôverne známou melódiou, keď mama vletela do izby.